

ဝိတ်ကျသစ်စာပေ

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း လူဝင်စား

၂၀၁၅

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

သေဆုံးပြီး မကြာခင် ဝင်စားသော ‘လူဝင်စား’ များ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ဖတ်ဖူး၊ မှတ်ဖူး၊ လေ့လာဖူးသည်။ ကိုယ်တွေ့လည်း ကြုံဖူးသည်။ လူဝင်စားအများ စုမှာ ငယ်စဉ်က ယခင်ဘဝဟောင်း အကြောင်းကိုမှတ်မိ၍ ပြောနိုင်ကြသော်လည်း အသက်အရွယ်ကြီးလာသည် နှင့်အမျှ မေ့သွားတတ်ကြသည်။ သို့သော် လူဝင်စားတိုင်း ထူးခြားမှုတွေ့ရှိသည်။ ယခင်ဘဝဟောင်းက အမှတ်အသား အမာရွတ်ဒဏ်ရာတို့ မွေးကတည်းကပင် ပါလာတတ်သည်။

သို့သော် ဘဝဟောင်းက အကြောင်းအရာများကို ငယ်စဉ်မှ ကြီးသည်အထိ မှတ်မိနိုင်သူ (ဇာတိဿရ) ဉာဏ်ရသူက အလွန်ရှားသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်ရေးသားသည့် လူဝင်စားမကလေး မေစံပယ်ဟန်မှာ မူ ဘဝဟောင်းက အကြောင်းအရာများကို ငယ်စဉ်မှ ကြီးသည်အထိ လုံးစေ့ပတ်စေ့ မှတ်မိနေရုံတင်မက ရုပ်ဆင်းကလည်း ယခင်ဘဝဟောင်းနှင့် တစ်ပုံတည်းတူနေပြန်သေးသည်။

ဘာသာခြားမိဘများက မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း လူမှန်းသိတတ်ခါစအရွယ်ကပင် ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်သည်။ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ပုတီးစိပ်သည်။ တရားထိုင်သည်။ ဘာသာတရားကို အလိုလို နားလည်တတ်ကျွမ်းနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးမှုကြောင့် ဘဝဟောင်းက မိဘ

များ ဖြင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ကြပြီး မိဘဟောင်းများ နှင့် မိဘသစ်တို့ ၏
သားသမီးအပေါ် ထားတတ်ကြသည့် သံယောဇဉ်ကြီးကို
ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးရေးခြယ်ထားပါသည်။ ။

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား အစဉ်လေးစားလျက် . . .

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

*

အခန်း (၁)

ကျွန်ုပ် အင်းစိန်ထောင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် ကော့သောင်း ဆီအုန်းစိုက်ခင်းစခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ပထမပါဆည်ပါညွှန်းစခန်းတွင် ‘ထောက်’ ဌာနတာဝန်ခံအဖြစ် စခန်းတာဝန်ခံ၊ ထောင်ပိုင်ဦးယဉ်မောင်၏ လက်အောက်တွင် ထောက်ဂိုဒေါင်တာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ဦးကုလားနှင့် တပ်သားသိန်းဦးတို့ ရှိသည်။ ထောက်ဌာန၌ Hino (TE) ကားတစ်စီး၊ Hino (Ranger) တစ်ဦးနှင့် ဇွဲလယ်ထွန်စက်ကြီးတစ်စီးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မော်တော်ယာဉ်နှင့် ဆီဂိုဒေါင်ကိုလည်း ကိုင်ရသည်။

ကားများမှာ ရိက္ခာသယ်ရန်၊ ဆီအုန်းမျိုးစေ့သယ်ရန်၊ ရဲဘက်များ အပြောင်းအရွှေ့တွင် သုံးရန်အတွက်သာဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် အသုံးမပြုပါ။ နေ့စဉ်သုံးသည် က လယ်ထွန်စက်ကြီးဖြစ်သည်။ လမ်းမှာ မြေလမ်း၊ တောင်ဆင်း၊ တောင်တက်လမ်းများ ဖြစ်ကြ၍ မိုးရွာသည် နှင့် ကားများကို သုံးမရတော့ပါ။ လမ်းကချော်သည်။ ထွန်စက်ကြီးကတော့ နွေနှေး၊ မိုးမိုး၊ ဆောင်းဆောင်း အသုံးတည့်သည်။ ဥတုသုံးပါးခံသည်။ ထွန်စက်ကြီးကိုလည်း နောက်တွဲယာဉ်တပ်ဆင်၍ မိုးရာသီ၌ အသုံးမပြုနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ထွန်စက်ကြီးကို လူများများ စီးနိုင်ရန်၊ ပစ္စည်းတင်နိုင်ရန် နောက်ဘီးနှစ်ဘီးကြားတွင် တန်းရိုက်၍ ပျဉ်ကာထားသည်။ ထွန်စက်ဆရာကတော့ ဂမ္ဘီရတွတ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ပွင့်လင်းရာသီ၌ Hino ကားကြီးများကိုလည်း မောင်းသည်။ အခြားကာလများ ၌ ထွန်စက်ကြီး

ကိုသာ မောင်းတော့သည်။ ။ ထွန်စက်ကြီးက သူ့အတွက် ရာသီမရွေး ဝင်
ငွေရှာပေးသော ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကမ္ဘီရတွတ်ကြီးဟု အမည်ပေးရသည် ကတော့ တွတ်ကြီးတွင်
ထူးခြားမှုရှိသည်။ ။ အရက်လည်း သောက်သည်။ ။ ပယောဂကုဆရာလ
ည်း ဖြစ်သည်။ ။ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းလည်း လုပ်သည်။ ။ ထွန်စက်ကြီး (
၃) ကြိမ်မှောက်သော်လည်း တွတ်ကြီးဘာမျှမဖြစ်။ ။ လိုက်ပါလာသည့် ခ
ရီးသည် များ သာ ဆေးရုံပို့ရသည်။ ။ သူ့တွင် အစောင့်ရှိသည် ဟု
တွတ်ကြီးက အမြဲတမ်းကြွားတတ်သည်။ ။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စခန်းရောက်ခါစက ကော့သောင်းသို့ ရုံးကိ
စ္စနှင့် ရိက္ခာဝယ်ဆင်းရာ၌ တွတ်ကြီးထွန်စက်ကိုပင် အားကိုးရသည်။ ။
ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းတော့မဟုတ်။ ကော့သောင်း ဆင်းသည် နှင့် ဈေးဆို
င်ဖွင့်ထားသော တွတ်ကြီးမိန်းမအပြင် အခြားဝန်ထမ်းများ လည်း ဈေး
ဝယ်ရန် လိုက်ပါကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထွန်စက်ပေါ်၌ လူကအပြည့်။
ထွန်စက်ကြီး (၃)ကြိမ် မှောက်ဖူး သော်လည်း တွတ်ကြီးက သတ္တိတော့
အတော်ကောင်းသည်။ ။ ထွန်စက်ကြီးကိုတွယ်တာစွာ ဆက်မောင်းတုန်း
ပင်။

ကျွန်ုပ် ထောက်ဌာန၌ တစ်လခန့်ကိုင်ပြီးနောက် အခြေကျ၍ အားချိ
န်ရလာသည်။ ။ စခန်းတွင် ကရင်လူမျိုး ရဲဘက်မှဆိုးတင်မောင်ရှိသည်။ ။
သူက စခန်းရှိအရာရှိဖို့ အတွက် သားကောင်များ ရှာပေးရသည်။ ။ လက်
နက်ကိုင်ဆောင်ခွင့် မရှိ၍ ကိုင်းထောက်ပြီး ကြက်၊ ငှက်၊ ဝက်၊ ချေတို့
ကို ဖမ်းဆီးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရိက္ခာဂိုဒေါင်ထဲ၌ မှဆိုးတင်မောင် နင်း
ကိုင်းထောက်၍ ပစ်ခတ်ရရှိထားသော ချေသားရေ၊ ဝက်ဝံသားရေနှင့်
ကျားနက်သားရေများ ရှိသည်။ ။ သူကလည်း နေ့စဉ်ရှာရသူဖြစ်၍ သား

ကောင်မရလျှင် ကြက်၊ ငှက်ကို လေးခွနှင့်ပစ်လာသည် ။ နောက်ဆုံး ဘာမျှမရလျှင် ဇရစ်ရိုး ချိုးပြီး ငါးဖမ်းပြန်လာတတ်သည် ။

တစ်နေ့မနက် ကျွန်ုပ်၊ ထောင်မှူး ဦးမြင့်ဦးနှင့် ထောင်မှူးဦးထွန်း အောင်လွင်တို့ မနက်စာ ထမင်းကြော်စားနေကြစဉ် မုဆိုးတင်မောင် အပြေးရောက်လာသည် ။

“ဆရာတို့ ကျွန်တော် ကိုင်းထောင်ထားတာ ဝက်သိုးကြီးမိနေတယ်။ အဲဒါ လိုက်ပစ်ပေးပါဦး”

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ ထောင်ပိုင်ဦးယဉ်မောင်ထွက် လာပြီး . . .

“ဘယ်နားမှာ လဲတင်မောင်၊ အကောင်အတော်ကြီးသလား”

“ကြီးတယ် ထောင်ပိုင်ကြီး။ အချိန် (၈၀) လောက်ရှိတယ်”

“ကဲ . . . ဘယ်သူသွားပစ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်က အရင်လိုက်ပစ်နေ ကျဆိုပေမဲ့ ဒီနေ့လည်း မွန်ကွပ်ကဲရေးရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိလို့ အခုပဲ သွားရတော့မှာ ။ ကိုသိန်းဝင်းက ပဲခူးရိုးမမှာ အမဲပစ်လာတော့ သွားမ လား”

“ကျွန်တော်သွားပျံ့မယ် ထောင်ပိုင်ကြီး။ တင်မောင်ရေ အတော်ဝေး သလားကွ”

“ပါဆည်ပါညန်း ရွာနားမှာ ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့လှမ်းတယ်ဆ ရာ”

“ကျွန်တော် တွတ်ကြီးထွန်စက်ကြီးနဲ့ သွားမယ် ဆရာ၊ မြန်အောင်လို့ ပါ”

“သွားပါခင်ဗျာ။ စိတ်ကြိုက်ရိုင်ဖယ်ကိုလည်း လက်နက်ခန်းထဲက

ရွေးယူသွားပါ။ သေနတ်တွေက အသစ်တွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်ဝက်ပစ်ရန် ထွန်စက်ကြီးပါ ယူသွားမည်ဆိုသဖြင့် ထောင်မှူး ဦးမြင့်ဦးနှင့် ဦးထွန်းအောင်လွင်တို့ က ခန့် ကြသည် ။

“ကိုသိန်းဝင်း ကျွန်တော်တို့ ငရုတ်သီးပါ ထောင်းထားမယ်နော်”

“ငရုတ်သီးတွင် မကဘူး ညနေ ဝက်ကလီစာနဲ့ မြည်းဖို့ မဲခေါင်အရ ကံတစ်လုံးပါ ဝယ်ထား”

ထိုစဉ် ထောင်ပိုင်ဦးယဉ်မောင်က ဝင်ပြောသည် ။

“ကိုမြင့်ဦးတို့ က ကိုသိန်းဝင်းအကြောင်း မသိသေးလို့ ပါ။ သူက ပဲ ခူးရိုးမ မှာ နာမည်ကျော် မုဆိုးဗျ။ မရရအောင်ပစ်ခဲ့လိမ့်မယ်။ မယုံမရှိကြနဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ညနေစာအတွက် အရက်ပါဝယ် ထားပါမယ်။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“ဒီမှာ ကိုမြင့်ဦး ဝက်မရခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့ အရက်ဖိုးကို ကျွန်တော် လျော်မယ်”

ကျွန်ုပ် ယူနီဖောင်းလဲပြီး အသင့်မှာ ထားသော တွတ်ကြီး ထွန်စက်ဖြင့် မုဆိုးတင်မောင်ကိုပါ ခေါ်ကာ ထွက်လာကြသည် ။ ပါဆ ည်ပါညန်းဆီအုန်းခြံအဆုံးတွင် လက်ယာဘက်သို့ ချိုးဝင်ရသည် ။ တော လမ်းဖြစ်သည် ။ ဓနိတောအနီး ရိုးချောင်းရောက်တော့ ထွန်စက်ကြီးသွားမရတော့။ (၄) ပေခန့် ကျယ်သော ရိုးပြတ်ကလေးဖြစ် သည် ။ ဝါးတံတားလေးတော့ ခင်းထားသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းဆင်း လျှောက်ကြရတော့သည် ။ ဓနိတောကိုဖြတ်တော့ အင်တိုင်းတော၊ သစ်

ပင်ငယ်ကလေးများ နှင့် ထမင်းဆုပ်ချုံ၊ နဘူးချုံနှင့် အိုးပုတ်ပင် ချုံကလေးများ သာရှိသည်။ ။

အင်တိုင်းတောကိုလွန်တော့ မြက်တောကကွင်းနှင့် ကိုင်းတောပင်လယ်ကမ်းစပ်နှင့် နီး လာပြီ ဖြစ်သည်။ ။ မြက်တောနှင့်ကိုင်းတောမှာ လည်း တောဝက်များ သွားထားသဖြင့် လမ်းဖြစ်နေသည်။ ။ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများမှာ တောဝက်များ သွားလာပါများ လွန်း၍ လိုဏ်ခေါင်းသဏ္ဍာန် အဝိုင်းပေါက်ကြီးများ ဖြစ်နေသည်။ ။ ရှေ့ဘက်၌ ဓနိတော၊ ဓနိတောအနီး၌ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ။

“တင်မောင်ရေ၊ ဘယ်နားမှာ လဲကွ”

“ရှေ့က ဓနိတောစပ်မှာ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် မုဆိုးတင်မောင်နှင့်တွတ်ကြီးအား လုံခြုံရာ၌ ထားခဲ့ပြီး တစ်ဦးတည်းရှေ့တက်ခဲ့သည်။ ။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရောက်သည် နှင့် တောဝက်သိုးကြီးမှာ လူနဲ့ရသည် ထင်။ အတင်း ရုန်းကန်နေသည်။ ။ သို့မှ သာ ကျွန်ုပ် သတိပြုမိခဲ့သည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ က တောဝက်သိုးကြီး၏ လေတင်အပေါ်က ကျနေသည်။ ။ ထိုစဉ် ‘ထောင်း၊ ဝုန်း’ ဟူသော အသံကြားရပြီး နင်းကိုင်းကျိုး၍ တောဝက်သိုးကြီးက ကျွန်ုပ်အား ပြေးထိုးသည်။ ။ သတိရှိသော ကျွန်ုပ်ကလည်း လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်ခတ်လိုက်ရတော့သည်။ ။

“ဒိုင်း”

သို့သော် ထိချက်မှာ မကောင်းပါ။ ဝက်သိုးကြီး၏ တင်ပဆုံကိုသာ မှန်ပုံရသည်။ ။ အတင်းတက် လာပြီး ထိုးပြန်သည်။ ။ ကံကောင်းသည် မှာ နင်းကိုင်းနှင့် ဓနိပင်ငြိနေ၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်မလာ။ သို့သော် (၁၀) ပေခန့် အကွာအဝေးဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်ုပ် ကျည်သစ်လဲပြီး

ဝက်သိုးကြီးခေါင်းအား အနီးကပ် ပစ်ခတ်လိုက်ရတော့သည်။ ။

“ဒိုင်း”

“အူး . . . ဗုန်း”

နောက်ဘက်မှ လက်ခုပ်သံများကြားရသည် ။ မုဆိုးတင်မောင်နှင့် ထွန်စက်ဆရာတွတ်ကြီးတို့ က BRAVO လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဆရာတော်ပါပေတယ်။ တခြား သေနတ်သမားဆိုရင် ပြေးတော့မှာ”

“အေးကွ . . . ငါလည်း ကံကောင်းပါတယ်၊ ဓနိပင်နဲ့ သုတ်ကိုင်းငြိနေလို့ ။ ကြိုးပြတ်သွားရင်တော့ ငါလည်း မလွယ်ဘူး။ ရှေ့ကကိုင်းနေတဲ့ ညောင်ကိုင်းကြီးကို ခုန်ဆွဲရတော့မှာ ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ တောဝက်က မလွယ်ဘူး။ အလွန်မာန်ကြီးတဲ့ အကောင်မျိုး။ ဝက်သိုးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ကဲ . . . သယ်ဖို့ စီစဉ်ကြ”

ကျွန်ုပ် အသင့်ပါလာသော ရေဘူးကိုမော့နေစဉ် မုဆိုးတင်မောင်နှင့် တွတ်ကြီးတို့ ဝက်သိုးကြီးအား သယ်ဆောင်ရန် စီစဉ်နေကြသည်။ ။ ဝက်သိုးကြီးမှာ အချိန် (၈၀) ခန့်ရှိ၍ ဝက်တုပ် တုပ်ပြီး ကိုင်းလျှို၍ ထမ်းကြရာ မနိုင်မနင်းပင်။ ကျွန်ုပ် သူတို့ နောက်မှ သေနတ်ထမ်း၍ လိုက်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ ကော့သောင်းစခန်းရောက် ပထမဆုံးပွဲပင်ဖြစ်သည်။ ။ ရိုးချောင်းဖြတ်ပြီး ထွန်စက်ပေါ် တင်တော့လည်း သူတို့ နှစ်ဦးတည်းမနိုင်၍ ကျွန်ုပ်ပါ ကူရသေးသည်။ ။

စခန်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ အောင်ပွဲခံပြီး ပြန်လာကြသည်။ ။ ထောင်မှူးဦးမြင့်ဦးနှင့် ဦးထွန်းအောင်လွင်တို့ ကလည်း ကတိအတိုင်းပဲ။ မဲခေါင်အရက်

ပုလင်းကြီးတစ်လုံး ဝယ်ထားသည်။ ။

“ကိုယ့်ဆရာက အပြောနဲ့ အလုပ် ညီပါပေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ကတိအတိုင်း အဆင်သင့်ပါဗျာ။ ငရုတ်သီးလည်း ထောင်းထားတယ်။ အရက်ပုလင်းလည်း ဝယ်ထားတယ်”

ဦးမြင့်ဦးက ပြောလာသည်။ ။

“ဒါနဲ့ ထောင်ပိုင်ရော၊ အစည်းအဝေးသွားပြီလား”

“သွားပါပြီဗျာ။ သူက ခင်ဗျားလက်ကိုယုံလို့ အရက်ပုလင်းဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသွားတာ”

“ဒါဆိုရင်လည်း စောစောစီးစီးချကြတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ။ ထောင်ပိုင်ကြီး ခင်ဗျားကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ဦးသိန်းဝင်းပြန်လာရင် ပင်ပန်းလာမှာ စောစောစီးစီး ဧည့်ခံလိုက်လို့ ပြောသွားပါသဗျာ။ ဆရာ့စိတ်တိုင်းကျ သုံးဆောင်တော်မူပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ကရော”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ပါရမှာ ပေါ့ဗျာ။ ဒီပွဲမျိုးက ရှားတယ်လေ”

မုဆိုးတင်မောင်မှာ ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် တောဝက်ကြီး၏ သိုအုံကြီးအား ပိုက်၍ လှီးနေသည်။ ။

ဦးမြင့်ဦး။ “တင်မောင်ရေ၊ ငါတို့ အဲဒါကြီးကို မစားဘူးနော်”

“စားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့ ။ ပယ်ထုတ်ပစ်တာပါ။ ဒါကြီးကို ထုတ်မပစ်ရင် နာရီဝက်ကျော်တာနဲ့ တစ်ကောင်လုံး သိုနဲ့ပျံ့သွားရော။ စားလို့ မကောင်းတော့ဘူး”

မုဆိုးတင်မောင်၏ ကျွမ်းကျင်မှု၊ အရာရှိဖိုမှ ထမင်းချက်များ ၏ မြန်

ဆန်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မနက် (၁၀) နာရီခန့်မှာ ပင် စားပွဲထိုင်၍ စားသောက်ကြသည်။ ။ လတ်ဆတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပစ်သော အသားဖြစ်၍ အတော်စားကောင်းသည်။ ။ ဆောင်းဦးပေါက် စားပင်ပေါ်၍ ထင်သည်။ ။ တောဝက်ကြီးမှာ အဆီကပ်နေသည်။ ။ တောဝက်တို့ ထုံးစံ ရန်သူများပြီး ပြေးလွှားနေကြသဖြင့် အဆီက အိမ်ဝက်တွေလို မထူပါ။ ကတ်ထူပြားတစ်ချပ်စာခန့်သာရှိသည်။ ။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှ စ၍ မုဆိုးတင်မောင်ကိုင်းထောင်၍ မိသော တောဝက်နှင့်ချေတို့ အား ကျွန်ုပ်ပင် လိုက်လံပစ်ခတ်ပေးရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မုဆိုးပြန်ဖြစ်လာသည်။ ။ ဆီအုန်းစိုက်ကွင်းကြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တနင်္သာရီရိုးမအခြေကို အတော်နဲ့စပ်လာသည်။ ။

မုဆိုးတင်မောင်ကတော့ ည၊ မနက် တစ်ဦးတည်း တောဝင်သည်။ ။ အကောင်ကြီးများ မမိသောနေ့တွင် ကျွန်ုပ်အားလာမခေါ်ပါ။ သူ့ဘာသာ ဖြေရှင်းပြီး တောကြက်၊ ရစ်ကြက်၊ ချေလှောင်၊ ဖွတ်၊ သင်းခွေချပ်၊ ဖြူတို့ကို နေ့စဉ်ပင် ဖမ်းဆီးမိလာသည်။ ။ အရာရှိဖိုအတွက် ဟင်းစားကတော့ မပြတ်ပါ။ တင်မောင်ရှာပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ ဟင်းကောင်းစားရသည်။ ။

*

ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မုဆိုးတင်မောင်က ကျွန်ုပ်ကို အဖော်စပ်သည်။ ။

“ဆရာ . . . ဒီနေ့ ကျွန်တော်ရိုးမပေါ်တက်ပြီး ကိုင်းထောင်မယ့်နေရာ သစ်ကြည့်မလို့ လိုက်မလားဆရာ”

“အေး . . . လိုက်မယ်လေ။ ရိုးမပေါ်မှာ ဘာကောင်တွေ ပေါသလဲ”

“စုံတယ်ဆရာ။ ဝက်နဲ့ ချေရော၊ လိပ်ပါ ပေါတယ်။ မနေ့က ညနေက ကျွန်တော်ဝက်ဝံနဲ့ တိုးလို့ ပြေးလာရတာ။ ကျားနက်လည်း ရှိတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ လက်နက်မပါလို့ ဆရာ့ကို ခေါ်တာပါ”

“အေး . . . အဲဒါဆိုရင် နောက်တစ်ယောက် ခေါ်ဦးကွာ။ သုံးယောက် ဆိုတော့ နောက်ကျောလုံတာပေါ့။ ဓားကောင်းနှစ်လက်လောက်လည်း ယူခဲ့ကြကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ဒါဆို ကျွန်တော့်တပည့် ကျော်မြင့်ကိုပါ ခေါ်လိုက်မယ်။ သူလည်း အတွေ့အကြုံရှိတယ်ဆရာ”

“အေး . . . အေး”

ကျွန်ုပ် ယူနီဖောင်းအဟောင်းလဲသည် ။
တောဆောင်းဦးထုပ်ဆောင်း၍ တောစီးဖိနပ်ကို စီးသည် ။ အမဲလိုက် ဓားမြှောင်နှင့် ရေဘူးလည်း ခါးတွင် ချိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် လက်နက်ခန်းမှ ကျွန်ုပ်အသုံးပြုနေကျ ဒသမ ၃၀၃ အမေရိကန်ရိုင်ဖယ်နှင့် ကျည်ဆန် (၁၀) တောင့် ယူလိုက်သည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ (၃) ဦး စခန်းအနောက်ဘက်ဆီအုန်းခင်းကြီးကို တစ်မိုင်ခန့်ဖြတ်ပြီး တနင်္သာရီရိုးမ အခြေသို့ ကပ်ခဲ့ကြသည် ။

ရိုးမအခြေ မီးတားလမ်းအနီးတွင် ယခင်က ရွာဟောင်းရှိခဲ့၍ စားပင် သီးပင်ကြီးများ ရှိသည် ။ ပိန္နဲ၊ တညင်း၊ ခူးရင်း၊ သရက်ပင်ကြီးများ ပေါသည် ။ စခန်းနှင့်ဝေးပြီး လူသူအရောက်အပေါက်နည်း၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကွေးကျနေရာ ယင်တအုန်းအုန်းနှင့် လာရောက်စားကြသည့် သားကောင်များ လည်း ရှိသည် ။ ထိုစဉ် ‘ဝ . . . ဝ . . . အိ . . . အိ’ အသံကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ် တင်မောင်တို့ အား လက်ကာပြပြီး ရှေ့တက်လိုက်စဉ် ဝ က် အ ပ မ ၂၁ လူနံ့ရသဖြင့် အလျင်ပြေးသည် ။

တောတိုးသံကြားလိုက်ရပြီး အကောင်ကို မမြင်လိုက်ရပါ။

“တင်မောင်ရေ ငါတို့ လေတင်ဘက် ရောက်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိဘူး”

“အေး . . . မုဆိုးလုပ်ပြီး လေတင်လေအောက် မသိရင်တော့ သေနတ်ကြီးထမ်းလာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ဘာကောင်မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ကျွန်တော် လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ရိုးမအခြေသို့ ကပ်ခဲ့ကြသည်။ ခနီ၊ ရေငန်းနှင့် ကြိမ်ပင်၊ တောငှက်ပျောပင်များ အခြေတွင် ဝက်လူးအိုင်များကို နေရာအနှံ့တွေ့ရသည်။ သို့သော် တောဝက်တစ်ကောင်မျှတော့ မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝါးရုံတောကိုကျော်ပြီး သက်ငယ်တောဖုံးနေသည့် မုဆိုးလမ်းဟောင်းမှ ရိုးမပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးလမ်းဟောင်းမှာ ပြေသော်လည်း အကောက်အကွေ့၊ အဆင်းအတက်များ သည်။ နာရီဝက်ခန့်တက်မှ ရိုးမပေါ်ရောက်သည်။ တနင်္သာရီ ရိုးမမှာ ပဲခူးရိုးမလိုမကျယ်ပြန့်၊ လိပ်ကျောကုန်းလို တောင်တန်းကြီးသာ ဖြစ်သည်။ သစ်ခုတ်မှုများ သဖြင့် သစ်ပင်ကြီးကြီး သိပ်မရှိပါ။ ရွယ်ရွယ်အပင်များ ကတော့ ထူထပ်သည်။ ကျွန်းပျဉ်းကတိုးလို သစ်ပင်များ မတွေ့ရ။ ပျဉ်းမ၊ တောသရက်၊ တောင်ပိန္နဲ၊ ဒီဒူး၊ လက်ပံ၊ မျောက်ချောနှင့် ကြိမ်ရုံ၊ ဝါးရုံများကိုသာ အများ အပြားတွေ့ရသည်။ ပဲခူးရိုးမတောလို စားပင်များ သိပ်မတွေ့ရပါ။ တောကောင်များကြိုက်သော တောဂွေး၊ ဆီးဖြူ၊ ဖန်ခါးပင်များကိုပင် မတွေ့ရပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြောပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လာကြစဉ် မြင့်မားပြီး အသီးများ ပြွတ်ခဲအောင်သီးနေသော တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးတစ်

ပင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ္တရပ်လိုက်ကြစဉ် ကြွေကျနေသော ပိန္နဲသီးများအားစားနေသည့် ချေနပ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အချက်ပြပြီး တင်မောင်တို့ အား ရပ်ခိုင်းလိုက်စဉ် တောင်ပိန္နဲသီးတစ်လုံးမှာ ပြုတ်ကျ လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်မှ လည်း အသံထွက်သွားတော့သည်။ ။

“ဗုန်း . . . ခိုင်း”

ချေတစ်ကောင် လဲကျကျန်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်ုပ်က ကျည်သစ်လဲပြီး တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်စဉ် . . .

“ဂူး . . . ဂဲ . . . ဂူး . . . ဂူး”

ဟူသော အသံကြီးဖြင့် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် အပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ။ ကျွန်ုပ် သေနတ်ဖြင့် အသင့်ချိန်ထားသည်။ ။ မြေပေါ်ရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်အလှည့်တွင် မှ ရင်ဘတ်မှ အဖြူ ကွက်ကြီးကို တည့်တည့်ချိန်၍ ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ။

“ခိုင်း”

“အူး . . . ဂရီး . . . ဂယား”

ဝ က် ဝ ကြီးမှာ အနီးရှိသစ်မြစ်ကြီးကို ကိုက်ခဲကုတ်ဖဲ့ရင်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ။

“တော်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ တစ်ချက်တစ်ကောင်ပဲနော်။ ကျွန်တော်က အပင်ပေါ် မော့မကြည့်မိဘူး”

“လေမတိုက်ဘဲ ပိန္နဲသီးတွေ ကြွေကျနေလို့ ငါလည်း သတိထားမိတာ တင်မောင်ရ။ နောက်ဆိုမှတ်ထား၊ သဘာဝမကျတာ ဖြစ်လာရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပေါ်အောက်စူးစမ်း။ မင်းတို့ ပြောနေတဲ့ ကျားနက်ဆို

တာလည်း ကျား မဟုတ်ဘူး ။ သစ်နက်ကွ။ အဲဒီအကောင်မျိုးတွေကလည်း သစ်ပင်ပေါ်မှာ နေတတ်တယ်။ သတိထား”

ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ပိန္နဲပင်အောက်ရှိ တောင်သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ နားကြသည် ။ လေတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်သည် နှင့် တောင်ပိန္နဲသီးမှ ညှို့များမှာ တဖုန်းဖုန်း ကြွေကျလာပြန်သည် ။ မုဆိုးတင်မောင် တပည့်ကျော်မြင့်က ပြေးကောက်ပြီး စားကြည့်သည် ။

“ဟင် . . . ချင်လိုက်တာ”

“အေး . . . အဲဒါကြောင့် လူမစားတာပေါ့။ တိရစ္ဆာန်တွေကတော့ ချင်လည်း စားကြတာပဲ။ ဆီးဖြူသီး၊ ဖန်ခါးသီးတောင် ကြိုက်ကြသေးတာ။ အရောင်အဆင်းနဲ့ အနံ့ကတော့ ပိန္နဲသီးအတိုင်းပဲ ဟေ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည် ။

တောင်ပိန္နဲသီးမှာ ရိုးရိုးပိန္နဲသီးထက် အလုံးငယ်သည် ။ အမြှာသေးသည် ။ တစ်ပင်လုံး ပြွတ်ခဲနေအောင် သီးတတ်သည် ။ အပင်ကတော့ အတော်ကြီးသည် ။ ပင်စည်မှာ အောက်ပိုင်းတွင် အခက်အလက်မရှိဘဲ၊ အပေါ်ပိုင်းကျမှ သာ အခက်အလက် ဝေနေတတ်သည် ။ ပျဉ်ခွဲရန်၊ သေတ္တာရိုက်ရန်အတွက် အလွန်ကောင်းသည် ။ အသားမှာ ပျဉ်းတွဲတွဲနှင့် ဝါထိန်နေသည် ။

တင်မောင်တို့ ဝက်ဝံကြီးနှင့် ချေသေကြီးအား သယ်ဆောင်ရန် စီစဉ်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်ရေဘူးကိုဖွင့်၍ အနားယူလိုက်သည် ။ ထိုစဉ် အောက်ပိုင်းလျှို့ဝှက်မှ တောတိုးသံနှင့် မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။

“တင်မောင်ရေ၊ ပိန္နဲပင်ကြီးပင်စည်ကိုကပ်ပြီး ဓားတွေအသင့်ပြင်

ထားကြ၊ ဟိုမှာ သစ်နက်တက်လာနေပြီ”

ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်အား မောင်းအသင့်ထိုးထားကာ တောင်သရက်ပင်စည်ကိုကွယ်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။ ။ မကြာပါ။ မည်းမည်းအရိပ်မှာ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ကိုကူးရင်း တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ။ အလွန် လျင်မြန်လှသည်။ ။ ကျွန်ုပ် သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ ပင်မရ။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်ကပ်နေသော တောင်သရက်ပင်ပေါ်ရောက် လာပြီး ငြိမ်သွားတော့သည်။ ။ မုဆိုးတင်မောင်တို့ အားတွေ့သဖြင့် ချောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အခြေအနေမှာ အပေါ်စီးနှင့်အောက်ကဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ပန်းရှုံးနေသည်။ ။ မုဆိုးတင်မောင် တို့ နှစ်ဦးမှာ လည်း တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးအား ကျောကပ်၍ ငှက်ကြီးတောင်စားကိုယ်စီဖြင့် ကျားနက်ကြီး အား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားကြသည်။ ။

ကျွန်ုပ်မနေသာတော့ပါ။ သေနတ်ပြောင်းကိုမော့၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားရင်း သစ်နက်ကြီးကိုရှာရသည်။ ။ သစ်နက်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ကပ်နေသည့် တောင်သရက်ပင်ခွဆုံတွင် ထိုင်ရင်း မုဆိုးတင်မောင်တို့ အား ခုန်အုပ်ရန် အကွက်ချောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဖင်တကြွကြွ၊ အမြီးကတဖုတ်ဖုတ်ဖြင့် သစ်ပင်ပင်စည်ကို ရိုက်နေသည်။ ။ ပစ်မှတ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် (၉၀) ဒီဂရီထောင့် အနေအထားဖြစ်၍ ချိန်ရအလွန်ခက်သည်။ ။ ပစ်ချက်မပိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ခံရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ် မုဆိုးဒူးထောက်အနေအထားကပင် ကျားသစ်နက်၏ အောက်မေးရိုးအား တည့်မတ်စွာချိန်၍ ခလုတ်ကို ညှင်သာစွာဆွဲလိုက်သည်။ ။

“ဒိုင်း”

“ဝါ . . . ဝေါ . . . ဝုန်း”

ကျားသစ်နက်ကြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မမြင်ဘဲ မုဆိုးတင်မောင် တို့ ကိုသာ မဲနေသဖြင့် အငိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တင်မောင်တို့ က ဓားဖြင့်ခုတ်ရန် လုပ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က တားရသည်။ ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မလုပ်နဲ့ တော့။ မလိုတော့ပါဘူး။”

ပေ (၂၀) ခန့် အမြင့်သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်နက်အား ဒသမ ၃၀၃ အမေရိကန်ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆန်က မေးအောက်မှ ဝင်၍ ဦးနှောက်အား ဖောက်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သစ်နက်ကြီးမှာ အကြောများ ဆွဲနေသော်လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ ။

“ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တော့ သွားပြီထင်တာ။ ဆရာပါလို့ သာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ မတွေးရဲစရာပဲ”

“အေး . . . နောက်မှတ်ထား။ သေနတ်သမားမပါဘဲ ဒီရိုးမကြောပေါ်မတက်နဲ့။ ။ သေနတ်သံ ကြားလျက်နဲ့ အဝေးကနေ လာပြီး ရန်မူတာ ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ ကောင်းသလဲ။ နောက်ပြီး ဒီကောင်မျိုးတွေက ကျားတွေလို မြေပြင်ပေါ်မှာ နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ။ သစ်ပင်တက်ကျွမ်းတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို သစ်ပင်ပေါ်က ကြည့်နေလိုက်တာများ မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးနီနီကြီးနဲ့ ။ အလွန်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ”

“အေး . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထူးဆန်းတာကတော့ ငါတို့ တစ်တွေ အန္တရာယ်ကင်းပြီး တစ်နေရာတည်း တောကောင် (၃)ကောင်ရတာပဲ။ ပဲခူးရိုးမတောလောက်တော့ မရှုပ်ပေမဲ့ တနင်္သာရီ ရိုးမတောကလည်း တောကောင် အများ သားပဲနော်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဆရာရယ်”

“ကဲ . . . သယ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျော်မြင့်၊ မင်း ပြန်ရဲတယ် မဟုတ်လား။ စခန်းပြန်ပြီး လူခေါ်ကွာ”

“ကျွန်တော် မပြန်ရဲဘူးကိုတင်မောင်။ လမ်းလည်း မကျွမ်းဘူး”

“ကောင်းကွာ။ ငါပဲပြန်မယ်။ မင်းဆရာနဲ့ နေခဲ့။ သယ်ဖို့ ပြုဖို့ အသင့်လုပ်ပြီး ဝါးခုတ်ထား။ ကဲ . . . ဆရာ ကျွန်တော် စခန်းပြန်လူခေါ်ဦးမယ်”

“အေး . . . အေး . . . လမ်းခရီး ဂရုစိုက်သွား။ တောဝက်ကလွဲလို့ ရန်ပြုမယ့်ကောင်တွေ မရှိလောက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မုဆိုးတင်မောင် စခန်းပြန်သွားတော့ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျော်မြင့်တို့ တောကောင်သေများအား ကြည့်ကြသည် ။ ကျားသစ်နက်ကြီးမှာ (၆) တောင်ခန့်ရှိပြီး အထီးကြီးဖြစ်သည် ။ ဝက်ဝံကြီးမှာ လည်း ပိဿာ (၇၀) ခန့်ရှိ၍ အထီးကြီးပင်ဖြစ်သည် ။ ချေမှာ အချိန် (၁၅) ခန့်ရှိ အထီးပင်ဖြစ်သည် ။ တိုက်ဆိုင်လွန်းစွာ တစ်နေရာတည်းသေဆုံးကြပြီး အထီးများချည်း ဖြစ်နေခြင်းက ထူးဆန်း လှသည် ။

နာရီဝက်ကျော်ကြာတော့ မုဆိုးတင်မောင်နှင့်အဖွဲ့ တောသံပေး၍ တက်လာကြသည် ။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး”

မကြာမီ မုဆိုးတင်မောင်နှင့် ရဲဘက် (၆) ဦး တောင်ကြောပေါ်ရောက်လာကြသည် ။ စခန်းမှ မိညိုဟူသော ခွေးမတစ်ကောင်လည်း ပါလာသည် ။

“ဆရာ၊ ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။ ဝက်ဝံသည်းခြေနဲ့ ကျား အားကို သူလိုချင် နေတာနဲ့ အတော်ပဲတဲ့ ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ အသက်စွန့်ပြီးပစ်တာ ငါတို့ ၊ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းကျ တော့ သူတို့လိုချင်ကြတာ ဟန်တော့မကျဘူးကွာ”

“ဟာ . . . ဆရာကလည်း ကိုယ့်ဆရာပဲ ပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ”

“ဒါနဲ့ မင်းက ခွေးဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ”

“လိပ်ရှာဖို့ လေ ဆရာရဲ့ ။ မိညိုက လိပ်ရှာတာ အင်မတန်တော်တယ်”

“လိပ်ရှာတာများကွာ။ ရိုးမပေါ်တက်စရာ မလိုဘူးထင်တယ်။ တောင်ခြေရင်းက ချောင်းတွေ၊ မြောင်းတွေထဲတင် ရှာရင်ရမှာ ပါ”

“ဒီက လိပ်တွေက ချောင်းကြို၊ မြောင်းကြားထဲမှာ ရှာလို့ မလွယ်ဘူး ဆရာရေ။ ကုန်းလိပ်တွေဖြစ်လို့ တောင်ပေါ်တက်ရှာမှ ပေါတာ ဆရာရဲ့ ။ ဆောက်လိပ်တို့ ၊ စင်းချောလိပ်တို့ ပေါ့ ဆရာရယ်။ တစ်ကောင်ကို တစ်ပိဿာကျော်ကျော်ရှိတယ်။ အလွန်စားကောင်းတယ်။ မိညိုရှာပေးရင် မနိုင်အောင်ရတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ။ အမဲလိုက်ခွေးက လိပ်ရှာပေးတယ်လို့ ငါတော့မကြာဖူးပါဘူး။ ဖွတ်၊ ပုတတ်၊ ယုန်ရှာပေးတယ် ဆိုရင်တော့ ဟုတ်သေးရဲ့ ကွာ”

“အဟုတ်ပါဆရာ။ မယုံရင်လိုက်ခဲ့ပါ။ မိညိုအစွမ်းကို သိရအောင် လေ”

ကျော်မြင့်နှင့် ရဲဘက် (၆) ဦး တောကောင်များ ထမ်းပြီး ပြန်သွားတော့ ကျွန်ုပ်နှင့် မုဆိုး တင်မောင်တို့ မိညိုဟူသော ခွေးမကလေးကို ဦး

ဆောင်ကာ တောင်ကြောပေါ်၌ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ။ မကြာပါ။ ရှေ့ပေ (၁၀၀) ခန့်မှာ မိညိုဟောင်သံကို ကြားရသည်။ ။ သစ်ကိုင်းချင်းရိုက်သံ၊ မိညိုဟောင်သံ တုတ်တုတ်အပြင် မျောက်အော်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။ ။ မျောက်အုပ်ကြီးမှာ မိညိုအား မကြောက်သဖြင့် မပြေးသော်လည်း ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ကျွန်ုပ်တို့ အား တွေ့သည် နှင့် တောတိုးကာ တဝုန်းဝုန်းပြေးကြတော့သည်။ ။

ကျွန်ုပ် မျောက်များ ၏ အထာကိုသိသဖြင့် ခေတ္တစောင့်နေလိုက်သည်။ ။ အလျင်ဦးဆုံးပြေး သော မျောက်ခေါင်းဆောင်မှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ။ သူက အလျင်ဦးဆုံးပြေးသော်လည်း ဝေးဝေး မပြေးတတ်၊ မျောက်အုပ်ကြီးကျော်သွားမှ သူကပုန်းအောင်းနေသော သစ်ပင်မှ ချောင်းကြည့်တတ်သည်။ ။ ထိုအချက်ကိုသိသော ကျွန်ုပ်က မျောက်ကြီးသစ်ပင်ခွကြားမှ ချောင်းကြည့်သည် နှင့် အသင့်ချိန်ပြီး ပစ်ချလိုက်တော့သည်။ ။

“ဒိုင်း . . . အူး . . . အုန်း”

ချုံတောထဲပြုတ်ကျသွားသော မျောက်ကြီးအား မိညိုက ပြေးသွားပြီး မနိုင်မနင်းချီလာသည်။ ။

“ဟာ . . . မိညိုက တယ်ဟုတ်ပါလားကွ။ အားကိုးရသားပဲ”

“ဆရာ . . . ဒါအသေးအဖွဲ့ပါ။ မိညိုမှာ ဒါထက် တော်တာတွေရှိသေးတယ်။ စောင့်ကြည့် ပါဦး”

မျောက်သေကောင်အား မုဆိုးတင်မောင်က အမြီးနှင့်လက်ကိုတွဲ၍ ချည်ပြီး ထမ်းပိုးလာသည်။ ။ မိညိုကတော့ ရှေ့က ပြေးပြန်သည်။ ။ မကြာမီ တောင်ကြောတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ အင်ပင် ကလေးများ ပေါက်နေသည်။ ။ အင်ရွက်ကြီးများက မြေပေါ်ကြွေကျ၍ မြေပြင်အား ဖုံး

လွမ်းနေသည် ။ မိညိုက အင်ရွက်ကြီးတစ်ရွက်အား လက်ဖြင့်ယက်ပြီး နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးနေသည် ။ ပြီးနောက် ‘ဝုတ် . . . ဝုတ်’ ဟု ဟောင်၍ ‘အီ . . . အီ . . . အီ’ ဟု သံရှည်ဆွဲ၍ အော်နေပြန်သည် ။

“ဆရာရေ . . . မိညိုတော့ လိပ်တွေ့လို့ အချက်ပေးနေတာမျိုး”

“ဘယ်လို အချက်ပေးတာလဲကွ”

“မိညိုက သားကောင်တွေ့ရင် တဝုတ်ဝုတ် ဟောင်တယ်။ သူဖမ်းမိပြီ ဆိုရင်တော့ တအီအီ အော်ပြီး သခင်ကိုခေါ်တော့တာပဲ ဆရာရေ”

ဟုတ်ပါသည် ။ ကျွန်ုပ်နှင့် မုဆိုးတင်မောင်တို့ မိညိုထံအရောက်တွင် ဆောက်လိပ်တစ်ကောင် အား နှုတ်သီးဖြင့်ထိုး၍ ပက်လက်လှန်ထိုးပြီး မိညိုက ‘အီ’ သံပေးနေသည် ။ မုဆိုးတင်မောင်က ဆောက်လိပ်အား အသင့်ပါလာသည့် လွယ်အိတ်အတွင်း ကောက်ထည့်လိုက်တော့မှ မိညိုက ရှေ့သို့ ဆက်ပြေးပြန်သည် ။ သည် လိုနှင့် တောင်ကြောပေါ်တွင် ဆောက်လိပ် (၆) ကောင်ရရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့် မနိုင်မနင်းသယ် ဆောင်လာခဲ့ကြတော့သည် ။ မိညို၏ အစွမ်းဖြင့် ဆက်လက်၍ ရှာဖွေလျှင် ရိုးမကြောပေါ်မှ ဆောက်လိပ်များ မျိုသုဉ်းကုန်လောက်ပါသည် ။ မြေကျင်းအောင်းသော လိပ်၊ သစ်ရွက်ဆွေးများ အောက်၌ ပုန်းအောင်းနေသော လိပ်မှန်သမျှ ခွေးမလေးမိညို အနံ့ခံမိလျှင် လွတ်ရိုးထုံးစံမရှိပါ။ အလွန်ရှားပါးလွန်းသော အမဲလိုက်လိပ်ရှာခွေး ဖြစ်သည် ။

စခန်းသို့ရောက်လျှင် ထောင်မှူးဦးမြင့်ဦးက မျောက်ဦးနှောက်ကြော်၊ ချေကလီစာဟင်း၊ ကျားသားနှင့် ဝက်ဝံသားတို့ အား ချက်ပြုတ်၍ အမြည်းလုပ်ပေးပြီး မုဆိုးတင်မောင်က မျောက်ချေးခါးဟင်းနှင့် လိပ်သားဟင်း ချက်ပြုတ်ပေးသည် ။ မျောက်ဦးနှောက်ကြော်နှင့် လိပ်အသည်းမှာ ဆီမ့်လှသည် ။ ကျားသားက ညှီသည် ။ ဝက်ဝံသားကတော့ ကျွဲသားလို

အမျှင်ကြီးကြီးနှင့်မည်းမည်း။ စားဖူးသည် ရှိအောင် စားကြသော်လည်း မရဲပါ။

ထောင်ပိုင် ဦးယဉ်မောင်က မဲခေါင်အရက်ထဲတွင် ‘ကျားအား’ ထည့်၍ တိုက်သည် ။ ‘ကျားအား’ ဆိုသည် က မုန့်လက်ကောက်ကွင်းလို ဖြူဝါဝါအကြောထုံးကြီး ဖြစ်သည် ။

“ဦးသိန်းဝင်း၊ ခင်ဗျားကတော့ မုဆိုးဇာတာပါတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ တစ်နေရာတည်းမှာ တောကောင် (၃)ကောင်ကို အပိုင်ပစ်နိုင်တယ်။ တော်ရုံဆိုမရနိုင်ဘူး။ ဝံတို့ ၊ ကျားသစ်နက်တို့ ဆိုတာ အလွန်အန္တရာယ်များတာ။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ လည်း မသေနိုင်ဘူး။ အလွန်အသက်ပြင်းပြီး မာန်ကြီးတဲ့ အကောင်တွေ”

“ကံကောင်းလို့ ရတာပါ ထောင်ပိုင်ကြီး။ ဒီကောင်တွေ တစ်နေရာတည်း သေနေစေ့လို့ ပါ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ။ ခင်ဗျားအတွေ့အကြုံအရ ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ပါလို့ ရတာပါ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျားအားနဲ့ ဝက်ဝံသည်းခြေပဲ။ ဆေးဘက်အသုံး အလွန် တန်ဖိုးကြီးတယ်။ ဝက်ဝံသည်းခြေစစ်စစ်က အလွန်ရှားပါးတယ်။ ခရမ်းသီးအပူနဲ့ အလွန်တူတယ်။ သည်းခြေကို အုပ်ထားတဲ့ အညှာတောင်ပါသေးတယ်။ ချောင်းဆိုးပန်းနာ ဒိဋ္ဌပျောက်တယ်။ လေဖြတ်တဲ့ ရောဂါကို နိုင်တယ်။ ယောက်ျားတွေ အသက် ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးရောဂါ ပျောက်ကင်းတယ်။ ကျားအားကတော့ ယောက်ျားခွန်အားအတွက် အားတိုးဆေးပါ။ အရက်ပုလင်းထဲမှာ စိမ်ပြီး သောက်ရုံပါပဲ”

“ဆရာ ‘ကျားအား’ ဆိုတာက ဘယ်နေရာက ရတာလဲ”

“အဲဒါကို မုဆိုးတိုင်း မသိကြဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မုဆိုးတင်

မောင် ပြောထားလို့ သိတာ။ ကျားတစ်ကောင်မှာ ‘ကျားအား’ ဆိုတာက တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းနဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ချိန်သီးလိုရွေ့လျားပြီးနေတာ။ ကျားနဲ့ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း၊ အနိမ့် အမြင့်၊ အလှုပ်အရှားမှာ လိုအပ်သလို နေရာရွေ့လျားပြီး ဗဟိုချက်အားကို တွန်းကန်တင်ပေးတာ။ ဒါကြောင့် ကျားတွေဟာ နွားမတမ်းတို့ ကို ကိုက်ချိပြီး ခြံစည်းရိုးကို ခုန်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာ ပေါ့။ အဲဒါ မုန့်လက်ကောက်လို အကွင်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ ကျားအားရဲ့ သတ္တိပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ဆရာရှင်းပြလို့ သိရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ သစ်နက်ရေဆိုတာကလည်း ထူးခြားတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်။ သူတော်စဉ်တွေ သစ်နက်ရေကို ခင်းထိုင်ပြီး တရားအားထုတ်ရင် အနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးကင်းဝေးပြီး တရားထူးတရားမြတ်ရနိုင်တယ်လို့ သိရဖူးတယ်ဆရာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်မှာ ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးပါတယ်။ လက်တွေ့တော့ မကြုံဖူးသေးဘူး။ သတ္တဝါတွေမှာ အစွမ်းအစတော့ အကုန်ရှိကြတာပဲ။ ဥပမာ ဝက်မာန်စွယ်၊ ဆင်မာန်စွယ်၊ စပါးကြီးနဲ့ ဝက်ဝံသည်းခြေ စသည် တို့ ပေါ့လေ”

*

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ထောင်ပိုင်ဦးယဉ်မောင်တို့ ဘဏ်ကိစ္စနှင့် ရိက္ခာဝယ်ယူရန်အတွက် ကော့သောင်းမြို့သို့ ဆင်းကြသည် ။ (၇)မိုင်မရီ ဆိုင်တွင် နေ့လယ်စာ စောစောစားကြသည် ။ ဘဏ်ကိစ္စရှင်းလင်းပြီး နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ရိက္ခာအတွက် အသားရှာကြသည် ။ ဝန်ထမ်းများ အသားရိက္ခာအတွက် ငါးသေတ္တာချည်းစားနေရ၍ ငြီးသောကြောင့် ဘဲဥကလည်း ထပ်နေပြီ။ ဓာတ်လုံးဟင်းဟု ပင် ပြောင်ခေါ်ကြသည် ။ ကျွန်ုပ်အ

မဲလိုက်၍ ရသောနေ့များ တွင် တော့ ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက်များ အူစိုကြသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် လည်း ရုံးကိစ္စတစ်ဖက်နှင့်မို့ နေ့တိုင်းလည်း အမဲမလိုက်နိုင်ပါ။ နေ့တိုင်း အမဲလည်သော မုဆိုးတင်မောင်ကလည်း ကြက်ငှက်လောက်သာ ရရှိသည် ။ အရာရှိဖိုအတွက်တော့ အလျင်မီပါသည် ။

တော်ပါသေးသည် ။ ယနေ့ ကော့သောင်းဈေးထဲတွင် အိမ်ဝက်သားရောင်းသူတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ (၅)ပိဿာ ဝယ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် ဦးကျော်ဆိုင်တွင် အပန်းဖြေဘီယာ ဝင်သောက်ကြသည် ။ ညနေလည်း စောင်းပေပြီ။

ဦးကျော်။ “ဆရာတို့ ဝက်သားထုပ်ကြီးနဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတည်းနှစ်ယောက်စီးပြီး တောလမ်းထဲ သွားရမှာ အဆင်ပြေပါ့မလား။”

ကျွန်ုပ်။ “ဦးကျော်ရေ၊ ထောင်ပိုင်ကြီးဆိုင်ကယ်က Honda - 125 ဆွဲအားကောင်းပါတယ်။ မီးလည်းကောင်းပါတယ်။ ပူစရာမလိုပါဘူး။”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်ဆိုချင်တာက ဝက်သားစိမ်းထုပ်ကြီးပါနေလို့ ပြောတာ။ တောလမ်းခရီး ညဘက်ကြီး။”

ဦးယဉ်မောင်။ “ကျွန်တော့်မှာ ခြောက်လုံးပြူးလေးတစ်လက် ပါပါသေးတယ် ဦးကျော်ရာ။ ဒီလမ်းနဲ့ ဒီခရီး သွားနေကျပဲ။ နှစ်ယောက်တောင်ပါတာပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

ဦးကျော်။ “ဆရာတို့ နေတာက တောထဲမှာ ပသျှူးနယ်မြေ၊ သူတို့ ကဘာသာခြားတွေ၊ အစောင့်ကအစ ဝက်သားကို မကြိုက်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် လူတို့ မမြင်ရတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေက အနှောင့်အယှက်ပေးမှာ ကို ပြောတာပါဆရာတို့ ရယ်”

ဦးကျော်က တဲ့ ပြောသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကလည်း နားမလည်၍ မဟုတ်

တ်။ ထိုစကားသို့ မရောက်စေရန် လှည့်ပတ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဦးကျော်ဆိုင်ကထွက်လာတော့ ညနေ (၅)နာရီ ကျော်ပြီး တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကြောင့် မှောင်စပြုသလိုပင်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်များကဖုံးနေသည် ။ မကြာခင် မိုးရွာနိုင်သည် ။ Honda ဆိုင်ကယ်အား ဦးယဉ်မောင်က မောင်းနှင်ပြီး ဝက်သားထုပ်ကြီးအား အလယ်တွင် ထား၍ ကျွန်ုပ်က နောက်အစွန်ကစီးသည် ။ မြို့စွန်ထွက်၍ သုံးထပ်ကွေ့အား လွန်ပြီးနောက် . . .

“ဆိုင်ကယ်က လေးလာတယ် ကိုသိန်းဝင်းရေ။ ဘီးလေများ နည်းသလားမသိဘူး။”

“ရှေ့မှာ ခဏရပ်လေဆရာ။ စစ်ဆေးကြည့်ကြတာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်ကယ်အားရပ်ပြီး အသေးစိတ်စစ်ဆေးသည် ။ ဘီးလည်း လေမလျော့ပါ။ စက်လည်းကောင်းသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ကိုသိန်းဝင်းရေ။ သတိထားဗျို့။”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်ကယ် အကျဉ်းဦးစီးဌာန ယာယီဧည့်ရိပ်သာအနီးအရောက်တွင် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်စီးလာသော ဆိုင်ကယ်မှာ စလစ်ဖြစ်၍ လဲသည် ။ ကျွန်ုပ်က ဝက်သားထုပ်ကြီးနှင့်အတူ ဘေးထွက်ကျသည် ။ ဆရာဦးယဉ်မောင်က ဆိုင်ကယ်နှင့်အတူလဲသဖြင့် အိပ်ဇောအလောင်ခံရသည် ။ ဆိုင်ကယ်မှာ အင်ဂျင်ထိသွားဟန်ဖြင့် စက်ပြန်နှိုး၍ မရတော့ပါ။ ခက်ချေပါပြီ။ ခရီးက (၁၀) မိုင်ကျော် တောလမ်းခရီးကျန်နေသေးသည် ။

ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည် ။ လူများ ဝိုင်းလာ၍

ကြည့်ကြရာမှ ကျွန်တော်တို့ နေကြသည့် ချန်းဖန်းလမ်းကို ပြေးဆွဲနေသော ကားဆရာနှင့် စပယ်ယာတို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး . . .

“ဟာ . . . ဆရာထောင်ပိုင်ကြီးတို့ ပါလား။ အတော်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ကားပျက်နေလို့ ပြင်နေတာ။ ချန်းဖန်းကို လိုက်ခဲ့ကြပါ။ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုအာမက်ရေ။ ဆိုင်ကယ်ကလည်း လဲပြီး အင်ဂျင်ပါ ပျက်သွားဟန်တူတယ်။ အတော်ပါပဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်ကယ်ကြီးအား ကားပေါ်သို့တင်ကြသည် ။ ထိုစဉ် ကိုအာမက်က . . .

“ဆရာ . . . ဒါကဘာအထုပ်ကြီးလဲ”

“ငါးတွေပါဗျာ။ ကော့သောင်းဆိပ်ကမ်းက စက်လှေက စားဖို့ ပေးလိုက်တာ”

ကျွန်ုပ်ပင် ကားဆရာတို့ မတို့ ထိခင် ကားနောက်ခန်းခုံအောက်သို့ ကောက်တင်လိုက်ရသည် ။ ကားကြီးထွက်လာတော့လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ မလွတ်လပ်။ တောင်ဆင်းတောင်တက်များ တွင် ဆိုင်ကယ်ကြီးအား ထိန်းကိုင်နေရသည် ။ ခုံအောက်တွင် မြွေရေခွံအိတ်နှင့်ထည့်ထားသော ဝက်သားထုပ်ကြီးကလည်း ထွက်ထွက်လာသဖြင့် ခြေထောက်နှင့် ကန်ကန်သွင်းရသေးသည် ။ (၇)မိုင် မရီဆိုင်ကိုကျော်ပြီး လေယာဉ်ကွင်းအနီးရောက်တော့ ကားမှာ ပျက်ပြန်သည် ။ ကားဆရာနှင့် စပယ်ယာမီးထွန်း၍ ပြင်ကြသည် ။ လီဗာကြိုးပြတ်၍ ဟု ဆိုသည် ။ (၁၅)မိနစ်ခန့်ကြာတော့ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည် ။ (၁၀)မိုင်ရွာအရောက် ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းဘက် တောလမ်းအတွင်း ချိုးအဝင်တွင် ကားပျက်ပြန်သည် ။ ကာဘရိုက်တာဟု သိရသည် ။ တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ပြင်ရသည် ။

ကားမှာ စက်နိုးလိုက်၊ ပြန်ရပ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ ။ (၁၀)မိုင်ရွာမှ ကားဆရာအား သွားခေါ်၍ ပြင်မှ ပြန်ကောင်းသည်။ ။ ည (၉)နာရီခန့်လည်း ရှိပေပြီ။ ယခုမှ ကျွန်ုပ်တို့ ဆာလောင်မှန်း သိပါသည်။ ။ တောရွာထုံးစံအတိုင်း ရွာများ ဆိုင်များ ပိတ်ကုန်ကြလေပြီ။ သောက်ရေပင် မရနိုင်တော့ပါ။ ထိုစဉ် ဦးယဉ်မောင်က သူလွယ်လာသည့် သေနတ်အိတ်ကလေးထဲမှ ပုလင်းပြားလေးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ထုတ်နေသည်။ ။

“ကိုသိန်းဝင်းရေ . . . ရော့ဗျို့။ ကျုပ်လိုရမည်ရဆောင်ထားတဲ့ ပုလင်းပြားလေးထဲမှာ မဲခေါင်အရက်နဲ့ ဆော်ဒါရောထားတာ။ ဒါကတော့ အိမ်ကကလေးအတွက် ဝယ်လာတဲ့ ချောကလက်၊ အဆာပြေစားကြသောက်ကြတာပေါ့”

“ဆရာ အရင်သောက်ပါဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့ ချောကလက်ကိုမြည်း၍ အရက်သောက်ကြသည်။ ။ BEER နှင့် CHEESE ကို မြည်းသလိုပင်။ ဆာလောင်နေသော ဝမ်းဗိုက်တဒင်္ဂ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ ။ ရေတံခွန်ချောက်ကို ဖြတ်၊ ကွက်တောကိုင်းတောကို ကျော်ပြီးနောက် ပါဆည်ပါညန်းရွာကြီးကို ရောက်သည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းအစ ဆီအုန်းခင်းကိုကျော်ပြီးနောက် အင်မဒိုင်းရွာကျော်ပြီး စခန်းသို့ရောက်သည်။ ။ စခန်းကို ရောက်တော့ ည (၁၁)နာရီထိုးချေပြီ။ ရုံးအဖွဲ့မှာ မအိပ်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ အား စောင့်နေသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ပျက်ကြီးအား ကားပေါ်မှ ချ၊ ဝက်သားထုပ်ကြီးအား ဝန်ထမ်းဖို့သို့အပ်ရသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ညစာအား အလောသုံးဆယ် စားရတော့သည်။ ။ တော်ပါသေးသည်။ ။ ယနေ့ညနေ မုဆိုးတင်မောင် ရစ်ကြက်တစ်ကောင် ရထားသဖြင့် ဟင်းကကောင်းသည်။ ။ ဇရစ်ရိုးကြော်နှင့် ပဲဟင်းလည်း ပါသေးသည်။ ။ ဝက်သားထုပ်နှင့် တောလမ်းခရီး ညဘက်ကြီး ဓာတ်မတ

ည့်သည် ကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ပြော၍ မဆုံးတော့။ ထောင်ပိုင်ကတော်က
တော့ မလုပ်ကောင်းတာလုပ်သည် ဟု ဆိုကာ ထောင်ပိုင်ကြီးအား တဖွ
ဖွဆူနေသည် ။ အရာရှိများ ရာထူးကြီးလေ မိန်းမကြောက်လေဆိုသည်
မှာ မှန်ကန်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိပါတော့သည် ။

*